

MARIANNE EN THEO HOOGSTRAATEN

TWEE MOEDERS VECHTEN VOOR HUN KINDEREN.
KUNNEN ZIJ DE TOEKOMST
VAN HET KONINKRIJK VERANDEREN?

DE SCHADUW KONINGIN

DE CRIME COMPAGNIE

Proloog

WALESBURY

SEPTEMBER 1080

‘Weet je zeker dat het hier is?’ Achterdochtig gluurde het meisje tussen de struiken door naar de vervallen hut Die stond op een open plek in het woud, onder oude eikenbomen. Op de rand van de bemoste waterput ervoor zat een reusachtige raaf. Toen zij en de jongen dichterbij kwamen, draaide zijn kop hun kant op en kraste hij een paar keer luid. Zijn waarschuwing werd overgenomen door een andere raaf, die boven de ingang van de hut had postgevat.

‘Ik voel me hier niet op mijn gemak.’ Ze wilde al aan een teugel van haar merrie trekken om haar te laten keren. Op dat moment ging de deur van de hut open en verscheen de gebogen gestalte van een oude vrouw. Ze richtte zich op en keek in hun richting.

‘Wees welkom! Ik had jullie hier al eerder verwacht,’ riep ze met onvaste stem. Ze leunde zwaar op een stok, maar zag kans om met haar vrije hand een uitnodigend gebaar te maken. ‘Kom binnen.’

‘Hoe kan ze weten dat we zouden komen?’ Het meisje huiverde. ‘Laten we alsjeblieft weggaan.’

‘Waarom? Wat kan ons nou gebeuren?’ De jongen haalde zijn schouders op. ‘Ik weet bijna zeker dat lady Brigitte haar heeft ingelicht.’

‘Heeft ze jou echt *déze* plek beschreven? En heeft ze erbij verteld dat ze ons naar een oude heks in een schamele hut stuurde?’

‘Nee, wel naar een zieneres en genezeres die meer kennis heeft van kruiden dan zijzelf, en die de gave bezit om in de toekomst te kunnen kijken. Als lady Brigitte zoiets zegt, dan vertrouw ik daarop.’ Hij sprong van zijn paard en bond de teugels vast aan een boomstam. Daarna stak hij zijn hand uit om haar te helpen afstijgen.

De vrouw stond geduldig te wachten. Pas toen ze dichterbij kwamen, keerde ze zich om en ging hun voor naar binnen. Het meisje pakte zijn hand weer vast en volgde schoorvoetend. Het eerste wat ze binnen in het halfduister zag, was een rek waarop kruiden lagen te drogen. Er stond een pot van aardewerk naast, met een vijzel erin.

De vrouw was achter een tafel gaan zitten. Door een openstaand luik viel wat licht over haar frêle gestalte. Ze moest stokoud zijn. De huid van haar gezicht leek van leer en was doorgroefd met diepe, grillige rimpels. Toch schitterden de ogen waarmee ze hen opnam verrassend levendig. ‘Ik ben blij dat jullie eindelijk zijn gekomen.’ Er verscheen een gekreukelde glimlach om haar mond.

‘Verwachtte u ons dan?’ vroeg het meisje.

De vrouw knikte nauwelijks waarneembaar en concentreerde zich op de vlam van een kaars voor haar op tafel. Toen ze weer opkeek blonken er tranen in haar ogen. ‘Ik zie twee koningskinderen. Over hun pad glijdt een schaduw, een machtige schaduw, vol met liefde, maar ook met bitterheid. Maak je erin onzichtbaar. Treed er alleen uit wanneer de tijd is gekomen.’ Ze concentreerde zich weer op de kaarsvlam, die plotseling opflikkerde. ‘Onheil!’ fluisterde ze. Haar lichaam schokte, haar stem werd zwakker. ‘Naast het pad stroomt bloed. Treed niet uit de scha-

duw,' herhaalde ze met nadruk. 'Vertrouw op elkaar. Laat achterdocht en wantrouwen niet toe.'

De kaarsvlam doofde langzaam. De oude vrouw liet zich achterover tegen de stoelleuning zakken en maakte een doodvermoeide indruk. 'Waren jullie maar wie jullie denken te zijn,' prevelde ze. Met haar hand wuifde ze hen weg. 'Ga nu. Verlies elkaar nooit uit het oog, alleen dan is er hoop.'

Ze hielden elkaars hand nog vast terwijl ze naar hun paarden terugliepen. Het was gaan regenen en de aantrekkende wind blies wat bladeren van de takken.

Het meisje trok haar mantel strakker om zich heen. 'Begrijp jij wat ze zei? En geloof je het?' vroeg ze.

'Nee,' antwoordde hij beslist. 'Die vrouw vergist zich. Dit ging niet over ons.'

'Waarom denk je dat?'

'Twee koningskinderen, zei ze. Ik ben gewoon de oudste zoon van lord Garvin en lady Isa van Winchester.' Geïrriteerd haalde hij zijn schouders op. 'Ze bedoelde natuurlijk dat er hier binnenkort een echte koningszoon voor jou opduikt.'

'Zeg niet zulke dingen,' reageerde ze verwijtend.